

syn til Tilskudenes Størrelse, da ere disse af de Beløb, som Interessenten indbetaler, naar han er mellem

15 og 25 Kar = $\frac{1}{4}$, men dog ikke over 3 Kr. 75 Ø. aarligt,
25 og 35 Kar = $\frac{2}{4}$, men dog ikke over 7 Kr. 50 Ø. aarligt,
35 og 40 Kar = $\frac{3}{4}$, men dog ikke over 11 Kr. 25 Ø. aarligt,
40 og 60 Kar = $\frac{4}{4}$, men dog ikke over 15 Kr. aarligt.

Disse Tilskud, der sammen med Indskudene forrentes med 2 pCt. halvaarligt under Tilleg af Rentens Rente, ere saaledes større end de Indskud, som Interessenten gjør i en senere Alder, end i en tidligere, og følge altsaa i den Henseende det modsatte Princip af, hvad Lovforslaget har tilsigtet. Søvrigt ere Tilskudene, som det let ses, beregnede paa, at Interessenten selv indskyder høist 15 Kr. aarligt. Det staar ham dog frit for at indskyde indtil 100 Kr. aarligt, kun naar han intet Tilskud til, hvad han indskyder over 15 Kr. aarligt. Naar Interessenten har fyldt sit 60de Kar, kjøbes ham en Livrente i Livsforsikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 saa stor, som denne Livrente kan blive for det ved hans egne Indskud og Tilskudene Opsparede. Men ønsker en Interessent, forinden Livrenten er kjøbt, at udtræde og udtage sine egne Indskud med Renter og Rentens Renter, da staar dette ham til enhver Tid frit for¹⁾.

Som Interessenter, der ere berettigede til Tilskud, optager Klassen kun **Tjenestehende, Indbydere, jordløse Husmænd, Mand eller Kvinder i lignende Stilling, Husmænd med ikke over 1½ Ck. Hartkorn, og Husmænd, der arbejde i et Haandværk, naar de der til ikke benytte fremmed Hjælp.** Forandrer en Interessent sin Livsstilling saaledes, at han ikke mere hører til de Tilskudsberettigede, gives der ham fra da ikke længere Tilskud til, hvad han derefter indskyder.

Sammenholder man disse Bestemmelser med Lovforslagets, vil det ses, at hidt nævntes væsentligste Feil ere indgaaede af **„De forenede Kommuners Alderdomsforsørgelsestasse“**. Denne forsøger at begrænse sin Hjælp til egentlige Arbeidere og at give faste Regler for, hvem, der skulle anses som saadanne. Den tilbagebetaler, saalænge Livrenten ikke er kjøbt, Interessenten paa Forlangende det af ham Opsparede.

Den begunstiger ikke dem, der have Raad til at betale mere end 15 Kr. aarligt, og den indlader sig slet ikke med dem, der ville sikre sig Livrenten ved Betaling een Gang for alle. Den vedbliver ikke med at give Tilskud til saadanne Interessenter, som ved forandrede Livsforhold ere traadte ud af de Klasser, som Klassen har til Formaal at yde sin Hjælp, men den fortsætter med at modtage saadanne Interessenters Indskud, om de ønske det. Endelig har den ikke begrændset Summen af sine Tilskud til nogen bestemt Kapital. Der kan derfor i Modsetning til Lovforslaget ikke være Tale om, at Klassen skulde være berettiget til at standse med Tilskudene, fordi en bestemt Kapital er opbrugt. Tværtimod, saalænge Interessenterne opfylde, hvad Klassen fordrer af dem, skal den ogsaa uden noget Forbehold holde de Løfter, som den fra sin Side har givet Interessenterne.

De øvrige Enkeltheder af de for **„De forenede Kommuners Alderdomsforsørgelsestasse“** gjældende Bestemmelser skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg har, som ovenfor nævnt, kun villet give et Omrids af Hovedtrækkene ved dennes Ordning, fordi det forekommer mig, at samme gaar i den Retning, som bør følges, naar man vil tænke paa fra Statens Side at organisere en Alderdomsforsørgelse for Ubemidlede, grundet paa Principet: **Hjælp til Selvhjælp.**

En Grundbetingelse for enhver Forsikring er at sprede Risikoen til en saa stor Kreds som muligt. Kun paa denne Maade kan den Sandsynlighedsberegning, som maa danne Grundlaget for enhver Forsikring, ventes at komme til at stemme med de virkelige Forhold. Det er mig meddelt, at for „de forenede Kommuners Alderdomsforsørgelsestasse“s Vedkommende har man forsøgt at bidrage til en saadan Spredning af Risikoen derved, at i Bræsto Amt har Amtet overtaget at erstatte Kommunerne Halvdelen af de Tilskud, som de betale til Interessenterne. Vil man tænke sig i Stedet herfor at lade Statskassen overtage at betale Halvdelen, eller hvilken anden Del man ved nærmere Overveielse maatte finde formaalstjenlig, af Kommunernes Tilskud, vil dette sige hyderligere at sprede Risikoen til det hele Statsomraade. Det forekommer mig, at det er denne Vej, man bør forsøge at gaa. Vil Nogen herimod indvende, at Statskassen da ikke forud kan vide, hvor store Beløb den vil komme til at tilskyde, vil jeg hertil svare, at dette ikke er noget Nytt eller Usædvanligt, naar man ser hen til andre Omraader, t. Ex. Statens Pensionsforpligtelse lige over for

¹⁾ Er Interessenten fyldt 50 Kar, fordrer dog her til Kommuneradets Samtykke.